

DANIČKA.

Katolišk cerkven list.

List 38.

V četrtek 22. kimovca 1853.

Tečaj 17.

V god Mariiniga serca.

Tvoje serce, božja Deva,
Moja pesem naj propova,
Da doni v nebeško plan!
Vkviško šinite glasovi,
Poslavite vred z duhovi
Božje porodnice dan.

Oh, kako je ljubeznjivo
Serce Njeno občutljivo,
Kadar vanj se vzre oko:
Ono naših duš medica,
Samih angelov sladčica,
Je kerubovo nebo.

Kot bi lune svit dobilo,
Sveti Njeno serce milo
In nam vžiga upanje;
Ono zvezda odrešenja
Varuje nas pogubljenja,
Prosi za nas grešnike.

Nje serce, dobrote polno,
Kak je pomagati voljno,
Kdor le k njemu pribeži!
Ono z lučjo svojo žarno
Njemu v jasni noč viharno
Vselej, ki se mu zroči.

Tvojiga serca čistota,
O Marija! je belota
Pervopadliga snega;
Ročni demanti po travi
Gasnejo o Tvoj' blišavi,
V zdihih treplje lilija.

Tvoje celo serce sije
Tako rajsko lepotlivo,
Ki ves zemski kras stoné;
Toraj, o devic Kraljica,
Večna pesel se slavica
Bo za sveto t' serce!

8.

Pismo čast. gospoda misionarja Luka Jerana iz Aleksandrie do vrednika Zgodnje Danice (prejeto 16. kimovca).

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

V Aleksandrii 4. kimovca 1853.

Predragi prijatelj!

Ker ste, dragi rojaki! ob času naše odhodnje tako ljubeznjivo za nas skrbeli, dobro vem, de

bi tudi radi od našega popotovanja kaj zvedili, kako de se nam je godilo in se zdaj godi? Nate ob kratkim nekoliko malo verstie!

Iz Ljubljane sim bil dobre volje odrinil, katero sim tudi po potu ohranil, razun de mi je nekoliko tesno marsikterikrat k sercu perhajalo, ko smo se mem kteriga znaniga kraja peljali, in sim se spomnil, de ga blezo ne bom več vidil. V Razdertim so se 4 naših fantov od nas ločili in so šli na Sveto goro na Božjo pot, prosit srečniga popotovanja v daljno Afriko, namreč: Kobilica, Klanecnik, sašel in Kramar, in so čez dva dni za nami v Terst peršli. Eden zmed njih je mogel precej v Terstu mučenstvo terpeti, bili so ga namreč perperli, ker je njegov potni list imel še le poznejši iz Ljubljane za njim priti.

27. veliciga serpana ob starih popoldne, kakor je znano, smo se na parniku „Kalkuta“ iz Tersta odpeljali. „Kalkuta“ je eden zmed nar boljnih parnikov avstrijskiga Lojda, in obetali so nam, de bomo v 4 dneh Aleksandrio dosegli, kar bi se bilo morebiti tudi zgodilo, ako bi ne bili na otoku Kervu (Korfu) slabiga oglja dobili, tako pa smo nekako pol dne več potrebovali. Urno je naš povodni konj zdirjal mem Kopra (Capo d' Istria) velicih solnic, pri Pirani in drugih krajev. Naši fantje so bili dobre volje, desiravno sta nam bila ob petih že Terst in Občina spred oči zginila. Ob šestih je pihal parnik mem Parence.

28. veliciga serpana. Gorkomer v stanici (kajiti) 22° R. Petelin nam zjutraj beli dan naznanuje, kakor na suhim, ali poje sam sebi smertno pesem, ker poslednje dni ga ni bilo več slišati in v sredo so bili že vsi kurniki prazni. Noč je bila mirna, razun de je hlapon vedno pihal, se močno pehal in skripal ter nas pokojno spijoece zibal; bilo je toliko suma, de se je človek vedno med človeško družbo čutil. — to dela kratek čas. Samo na južni strani je nekoliko hribov viditi, drugod nič suhiga. Hlapnik, kakor de bi se le veselje dobival, teče tako ali še hujsi kakor hlapon po zelezni cesti; viditi je, de se nam veličansko morje, kakor silovita reka nasprot vali. Sveta nedelja je. Nasi fantje na barki iz bukvic molijo in se svete maše v duhu vdeležvajo, ker ne morejo telesno pričujoči biti. Mornarji, čerri kakor ogljarji, ladijo umivajo, dobro pa gledajo, de bi se njih samih kaka kapljica ne prijala. Ko je nekdo drugimu vode pod noge pljusknil, je pridno odskočil, de bi se njegovih černih nog ne dotaknila. Vender pa moram popraviti, de sim jih drujkrat tudi vidil umivati se, naj že bodo tisti, ali drugi. Mornarji, njih blizo 40, so Dalmatinci, in govore, višji in nižji skorej vsi počez.

ilirsko. Veseli so bili in se zaupljivo okoli mene zbirali, ko sim jih po ilirsko nagovoril. „Su tobože naši ljudi, koji govore naški“, si misli Horvat. Vse pride prav, kar se človek pošteniga svoje dni uči; človek doseže zaupnost pri človeku, ko ga po njegovu nagovori. Sinoč je precej močnin veter nasprot udrihal, vendar se naši ladji ni poznalo dosti, ker je velika; dans pa prijazin vetrič nam v obličje veje, — neizrečeno prijetno se je peljati. Kadar je morje mirno, se lahko na ladji počne in dela, bere, piše, kakor se komu ljubi, ker guganje je tako neznačno, de kar nič ne bega.

Tudi en zamurec je z nami na parniku, služabnik nekiga bivšiga španjolskiga poročnika, ki v Aleksandrii stanuje. Serec me je zbolelo, ko sim ga jel bolj ogledovati; derži se bolj otožno in samotno, kakor ločen od družih ljudi; solze me zares polivajo, ko ga gledam in tole v svoje popotne bukve pišem. Njegovo obličje in vse je tako, de nekaj zamerzi človeku, ko ga gleda, kdor takih ljudi ni navajen. Drugi govorimo in smo dobre volje; on pa po cele dni prespi na kljumu ladije, ali pa kakor lesen v kakim kraju stoji: O Kam, Kam! — Naš soparnik je mem več otokov in pečin preferiral; po treh popoldne pa ni bilo nikjer nič več suhiga viditi.

Naslednji dan smo tekli mem Albanskih otokov in ob desetih dopoldne smo dosegli otok Kerv, kateri je v Angleški oblasti. V dosti lepim mestu ravno tega imena so katoličani, greki, luterani in judje. Govori se gresko, anglesko, lasko, — slišal sim tudi ilirsko, ne vem, če od ptujih ali domačih? Praval mi je neki sitin čicerone, de tukej otroke v šolah vadijo po nekajnim greškim govoriti. Ko smo se bili dobriča grojzdja z otoka nazobali, breskev in smokey najedli, in se silne ondotne vročine naveličali, smo ob štirih popoldne odrinili. Imel sim zopet dalje kratek čas z mornarji, ki so mi mnogotero pripovedovali, kar se jim je po širokim svetu pripetilo. Na Angleškim so neki mornarji pred nekaj časom hotli s tobakom tihotapstvo uganjati, ali bili so jih zasačili in dva mesca so bili zaperti, in pa de je vsak dan angleški pastor prišel jih pregovarjat, de naj od vere odstopijo, ter jim obetal, de bodo precej izpušeni, ako to spolnijo, — oni pa de so rajši veri zvesti svojo kazen dostali. Tudi z zamurcam sim se ta dan soznanil in sim mislil, de bom kej arabsine od njega pridobil, pa se ni kej posebno dalo. Neki mornar ga je prašal, če v Boga veruje, in ko mu je odgovoril, de ga je nepriljudno razzalil, rekoe, de le samo v Boga tudi „besia“ veruje, in ko ga je se za križ prašal, če ga zna narediti, je odmal in jo je razzaljen v drugi konec potegnul.

30. zjutrej smo se peljali ob strani imenitne terdnjave Navarina in pozneje mem Modone in nekterih otokov. Gorkomer je kazal opoldne v parniku 24°, na parniku pa 34° R. Ta dan smo en parnik došli in ga v kratkim deleč prehiteli; gotovo ga je moglo sram biti. Proti večeru smo imeli nekoliko viharja, kateri nam je bil nekterikrat precej hudo morja na barko pljusknil. Neki mornar, ki je ob kraju spal, je po koncu odskočil, prejden se je zbudil, ko mu je vihar morja v lice vergel. V noč smo sli mem otoka Kandija.

Naslednji dan zjutraj smo se zbudili na širokim Srednjim morju; poslednji Jonski otoki so bili nam spred lica zgindli, na nobeni strani ni bilo več suhiga viditi. Popoldne nas je močna sapa srečala, barka se je rešetala in človek je mogel, primši se,

po nji hoditi, ali pa se je opotekal, kakor de bi pijan bil; pri kosilu — ob štirih popoldne sim mogel krožnik loviti in po vetru ravnati, de se mi ni juha izlivala. Več tovaršev je morsko bolezen občutilo. Morje hoče tudi svoj davk imeti, ki ga veter pobira in odrajuje; nekimu Prusu namreč je bil slamniki odnesel in v morje vergel; mornar se mu smeja, ko vidi, de otožno za njim gleda, ali kmalo tudi njegov ferči za njim, potlej se en drug, in poslednjič kapa našiga Jozeta Kramarja. Potem sim mu bil jest posodil rudečo kapico, ki so mi jo bili Tomazinovi podarili. — Kakor prijetno se je bilo na parniku voziti, smo se bili vendar vsi ze naveličali, in želeli smo suhiga. Nekaj velikih rib smo vidili to pot in nekoliko morskih ptic, ktere bi bile rade na jadrilih počivale; ali naši prešerni mornarji jim niso pokoja dali.

V četertik okoli sedmih smo ugledali suho, egiptovsko zemljo namreč, ki se ne šteje več k Evropi, ampak k Afriki, in pol ure poznejši se je jelo razgrinjati pred nami mesto Aleksandria. Zmiram bolj me je skerbelo, kaj homo počeli, ako bi bi ne bilo g. namestnika v Aleksandrii, ker bilo je nas samih toliko in imeli smo seboj iz Dunaja in iz Ljubljane veliko robe. Se tezej se mi je zdelo, ko nam je neki čoln nasprot persel, v katerim so sami turško oblečeni ljudje s turbani na glavi bili in so po arabsko govorili. Nekoliko pred devetimi se parnik ustavi in mnogo čolnov med silnim kričem nas obdaja. Čez malo časa pride nekdo iz gostarije, ki je bila nam odmenjena, od g. namestnika poslan, in malo za njim tudi človek od e. k. poročnika nam v pomoč biti; nektre minute poznejši pa — okoli devetih — so g. namesnik samí persli, ki smo jih z velikim veseljem in polajšanim serecam pozdravili.

Zdaj tedaj smo v Aleksandrii in stanujemo v gostarii „Hotel du Nord“. Tukaj bi mogel človek vse jezike znati, de bi izhajal; kdor ne zna arabsko, laško skoraj mora znati, sicer ne more nikjer nič opraviti. Per mizi nam veči del dva zamureca strežeta, zakaj zamurcov je tukaj siho veliko, — vse zmesano ljudstvo je. Nobeden ne reče per mizi: Bog zegnaj! Mozi Bog! ali: Dober tek! Nobeden nič ne moli, nobeden, nisim vidil, de bi se bil v petek mesniga zderzal, razuu nas misionjskih, vsak je hitrejši ko more, in po jedi ne reče nič in ne pogleda nič, ampak vstane in gre. V mestu, ki ima mende kacih 80.000 duš, je nekako 10.000 katolicanov, katerih velik del prav lepo živi. Hodi-mo maševat v franciskansko cerkev, v kateri je v velikim altarju prelepa podoba sv. Katarine, dar njih cesarskih veličanstev Ferdinanda in Marije Ane, in vidimo v nji vsak dan precej veliko ljudi, skorej veči del moskih, ki z nekako posebno spodbudljivostjo molijo, in vsak dan njih precej, viditi je, de zmed višjih stanov, k Božji mizi perstopi. Po cerkvi niso samo prav saazne klopi, ampak tudi prav veliko vitrastih malih in lahkih stolov, ki ga človek vzame in nese kamor hoče, pa vse z nekako spodbudljivostjo, de je čudo. Nobeniga človeka nisim te dni vidil, de bi bil v cerkvi govoril, ali se kakor bodi nespodobno obnašal. Je pa tudi cerkev tako čedna in snažna in nekako priprosto-veličanska, de mora sleherniga s svetim strahom navdati, ki vanjo stopi. — Sicer je pa grozno čudno ljudstvo tukaj. Moški so velikrat nekoliko premalo oblečeni, turške ženske so pa od čela do tal vse odete in ce se nameri, de imajo lice odkrito, se hitro zakrivajo, ako moski mem pride. Ne sko-

dovalo bi marsikterim gosposkim po naših krajih, ako bi se od turkinj nekoliko malo sramožljivosti učile, zakaj velikrat ne vé človek, kam bi oči djal, ko mu taka izobraženka (!) pred oči pride.

Od mesta posebej ne morem kej pisati, ker sim v opravilih z našimi rečmi le malo zamogel viditi. — Gosp. namestnik imajo nekiga zamurskiga poglavarja iz dežele Beri seboj, ki je okoli 25 let star in mu je ime Moga. Vsi ljudje ga zijajo; je ves črn, rudeče oblečen in ves poln perstanov in oklepov, biserov in verižic po rokah, po nogah in po vratu. Ko so ga gosp. namestnik k nam perpeljali, nas je bil vesel in je rekel, de smo mu všeč. Ima seboj stoliček, dobro ped visok in ravno toliko širok, na kteriga se usede, ko kam pride. Posebno prijazin je in vsakimu srečo da, in obnaša se kakor svobodin — vse drugači od drugih zamurcov, ki so sužnosti podverženi; zares ima nekaj kraljeviga v svojim vedenju. Pozdravlja nas z besedo: **Doto!** in do pet nas je naučil po zamursko šteti: tudi rad kaže in pripoveduje, kako se temu ali temu po njegovim jeziku pravi. Ko je k morju peršel, se je silno začudil, začel od veselja skakati in je rekel: „To tedaj je tista velika slana voda, unkray ktere vi stanujete!“ Sicer pa njegovo veličanstvo vedno boso hodi, in po mnogoterih ulicah in kotih audiencie daje in vizite sprejema, in skoraj vsaciga prosi, de naj mu kaj blišeeiga v dar da. Klančnik mu je svoj obilno veliki roženkranc z več svetinjami pokazal, kteriga je njegova črna svitlost dopadljivo prišla in krog vratu djala. Ako Bog da, de dobrovolječik zdrav v svoje kraljestvo nazaj pride, bi utegnulo to k razširjanju svete vere mnogo pripomoči, ker bo svojecam in sosedam gotovo z veseljem pravil, kako prijazno je v teh deželah sprejeman bil, de tukaj niso človekožerci itd.

Tukaj je silno velika vročina; po noči kar lije iz nas. 2. t. m. je bilo na solncu neki 49°; v senci 25°; ponoči pa 23° R. gorkote.

Dans, 5. t. m., se je nas 8 na ladijo prese-lilo, namreč jest in 6 rokodelcov. Po Nilu se homo peljali v dveh ladjah razdeljeni, vender mislim, de bote obé, kolikor bo moč, skupaj šle.

Se moram opomniti, de tukaj, kadar bi imeli nekoliko dalje iti, le na oslih jezdarimo, kar se mi posebno prijetno zdi: zares je veselo, ko nas večslih cela tropa vstric na oslih jezdari kadar na ladijo ali po drugim opravku gremo. Pa tudi per tem kratkočasu se mora večidel učelnina placati. Ze marsikteri zmed nas je cepnil z njega, jest pa sim sam per sebi mislil, de se me bo ta nezgoda, kakor morska bolezen, ognila; ali, človek obrača. Bog oberne: ravno zdaj-le z obezano glavo pišem. Poslali so me bili g. namestnik na ladijo, našo roho in zlasti kište lepo zložiti. Ko smo delo lepo dodelali, sim z nekim egipčanom vesel osla zajezdaril, se v mesto verniti. Pa osel je osel; ko ga zapodim, se spodtakne, na sprednje noge in na vrat pade in jest za njim na glavo na terdo cesto z vso močjo telehim, nisim se namreč kej taciga nadjal, de bi se bil bolj varoval. Čutil sim, de sim močno ob tla butil in vse se mi je po glavi streslo. Moj dobroserčni tovarš me je tolažil: „Non fa niente!“ (to je: nič ne dé); jest pa sim mu rekel: „Fa molto!“ (to je: hudo dé hudo), ko sim se pobral in se mi je na vso moč kri iz nosa uderla, ter sim na nosu in na ustih razbit bil. Ljudje so postrežni, eden arabcov mi je pernesel na cesto vode, drug černiga vina, pa kri je scurkama tekla in se ni hotla ustaviti: torej mi ni bilo družiga storiti, ka-

kor si nos zamašati in se v ladijo poverniti, kjer sim se umival, kmalo kri ustavil in mi je tudi arnika Kestelnove gospé prav peršla. Potem sim tudi jest egipčanovo poterdil: „Non fa niente!“ in sim ga v mesto odpravil: — zdaj sim, razun nekoliko oteklina in male rane, že dober, ako ne bo ponoči zavoljo pretresenja kej pertegnilo.

Od konca nam je bilo rečeno, de bomo le kakih pet dni v Aleksandrii ostali, zdaj pa kaže, de bomo nekoliko več dni, lahko, de se kakih 8 ali 10 in se bomo torej potlej v Kairu manj mudili, kjer smo delj ostati imeli odmenjeno.

Gospod namestnik so nami rekli, de se čisto zdrave čutijo in tudi drugi smo vsi pri zdravji, razun Klančnika, ki ga je nekaj prijelo, ker se je neki večer s staro ribo silil, pa je ze boljši.

Za zdaj nimam ravno časa se več pisati, morebiti bom zamogel iz Kaira kake verste poslati, ako Bog srečo in zdravje da.

Prosim Te, priporoči me prijazno vsim Ljubljanskim gospodam.

Gospod namestnik pozdravijo in se lepo zahvalijo za posebni trud in dobrote vsim prijatlam in dobrotnikom misiona.

6. so bili g. namestnik na neko avstriansko vojno barko h kosilu povabljeni in s 13 štuki pozdravljeni; Moga je tudi z njimi bil. — Bog Te obvari, ljubi moj! Tvojimu

zvestimu prijatlu
L. Jeran-u.

7. dokončano.

Dober svet.

K svetimu Makariju pride nekiga dne ptuj človek in ga prosi, de bi mu povedal, kako de bi mogel sveto živeti in dobro umreti. Makari mu odgovori: Pojdi na pokopalise in mrtve zasramuj. Ptujic to stori, in, ko ga drugi dan Makari vpraša, kaj so mu mrtvi rekli, pravi, de so molčali. Sivi svetnik mu se enkrat ukaze, na pokopalise iti, de bi mrtve hvalil, ker mu nič niso odgovorili, ko jih je zasramoval. Človek je storil, kakor mu je rekel, in se zopet verne povedat, de niso ne besedice rekli. Zdaj povzdigne svetnik svoj glas, rekoč: „Poslušaj, moj sin! ako horeš sveto živeti in umreti, bodi kakor so mrtvi, to se pravi, ne meni se za to, kar ti ljudje reko, ne za njih hvalo ne za njih zaničevanje; zaupaj samo v Boga!“

J. M. r.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Gosp. Janez Avbel, tajmošter v Rudniku, je 15. kimovca, gosp. Juri Plemel, tajmošter v Zaplani, pa 17. kimovca po dolgi bolezni umrl. Naj v miru počivata!

• Za srečno pričetje bogoslovskih in nemških šol bo 1. dan prihodnjiga mesca v skofjski cerkvi velika masa in naslednji pondeljnik se bo učenje perčelo. — V latinskih šolah, ki so se se le 19. t. m. pričele, je letas 440 učencev. V prvo latinsko šolo se jih je 116 oglasilo, zmed kterih je bilo pri preskušnji 108 poterjenih, za ktere bodo, kakor se sliši, dva oddelka napravili. — Ze prvošolce bodo v prihodnje učenci onikali! —

Solski prijatelj naznani v 38. listu, de bodo bukve: *Stari Urban* in *Zgodovina stariga zakona s podobami*, te dni družbanam razposlane, in pristavi prošnjo, de naj, kdor odstopiti misli, to hitro pove, de

ne bo treba bukev sem ter tje pošiljati in poštnine plačevati.

Na Mostu pri sv. Lucii 13. kimovca 1853. Tomaz Rutar. — V samostalni duhovni na Mostu sta danes dva para: Joan in Marija Bušćak, poročena 8. veliciga serpana 1796, pa Matevž in Marija Skert, zavezana 20. maliga serpana 1802, oba para iz Modreja, svoje zlate ženitve na tihim obhajala. Vsi štirje zakonski skupej štejejo 295 let. Tretji par, v to slovesnost namenjen: Blaž in Marija Velikonja, 28. veliciga travna 1795 poročena, ni tega dneva dočakal, ker Blaž Velikonja je 24. maliga travna 1853 v Gospodu zaspal. — Po sveti maši, pri kateri so bili imenovani zakonski pričijoči, jih je dušni pastir, pred žegnam s ciborjem danim, takole ob kratkim nagovoril:

Pred petimi meseci sim terdno upanje imel, de bodo lotas trije zakonski pari svoje zlate ženitve tukaj v ti cerkvi slovesno obhajali, ali tovarša tretjiga para ni več med živimi. Naj počiva v miru! Pa tudi druga dva para hočeta raji v duhu in na tihim svoje zakonske obljube ponoviti. — Stoterno srečo vam jez k temu pač redkimu veselju iz serca vošim. Ravno sadaj, ko so zakladi popolnih odpustkov odpert, ste tudi vi svoje duše v zakramentih svete Pokore in svetiga Rešnjiga Telesa z Gospodom spravili. Zahvalite Očeta nebeškiga za toliko dobroto skupniga zakonskiga življenja. Prosite ga še dalje pomoči, Bog vam daj, še ostale dni svojiga casniga popotovanja v gnadi božji živeti, enkrat srečno umreti, in se tam gori na Očetovim domu zopet viditi, in na vselej veseliti. — Skoraj vsi vaši tovarši so vas zapustili. Redki so, kateri bi tako visoko starost, kakor vi, dočakali; še bolj redki, ki bi petdeset in več let v zakonski občini med seboj živeli.

Otroci in mladi! hočete dolgo in srečno živeti, spoštujte starše. Odrašeni vsi! hočete dobre dni viditi, varvajte se hudiga, delajte dobro, išite miru, in deržite se ga (Psal. 33, 15); in vsi zakonski! ki čez svoj stan tožujete, ki se tergate, vjedate, kolnete, ki se saksebi ločite, ali saj ločiti želite, učite se od tih sivih zakonskih, ljubeznjivo, mirno in poterpežljivo med seboj živeti, eden družiga butaro nositi; pomnite si, de zakon je nerazvezljiva zaveza, katero le smert razveže, vtisnite si globoko v serce Jezusove besede: „Kar je Bog sklenil, naj človek ne loči“. Mat. 19, 6. — Prejmite sv. žegen, vi sivi ženini! Jezus naj bo vaš varh v življenju, tolažba ob smertni uri, veselje v večnosti. Amen.

Opomba. Primerilo se je, de je bil danes po s. maši nar starji te podfare, čez 85 let star vdovec, kakor priča teh zlatih ženitev obhajan. Med obhajilam in žegnam je bil rečeni nagovor izusten. — Opaziti je tudi vredno, de Marija, žena Matevža Skerta, nar mlajši med štirimi v govorjenju stoječimi osebami, je bila dvakrat omožena, in de je v šestnajstim letu svoje starosti, kot vdova, v drugi zakon stopila.

Iz Gorice 15. kimovca 1853. — Terzan. — Včeraj opoldne je prišel s svojim pomočnikom častitim Očetam „Kautny“ v naše mesto Gorico novi sprednik jezuitov za avstrianske dežele, namreč častiti Oče Atanazi Božič (on se piše prav za prav Bosizio po italianskim pravopisu, kakor cela njegova rodbina). Kakor je namreč znano, so se častiti očetje jezuiti letas v Rimu zbrali, si noviga poglavarja svojiga reda voliti, ker jim je dosadajni umerl, in zbrali so si slavniga Beksa, ki je bil sprednik avstrijskih jezuitov; na njegovo mesto pa je izvoljen naš Goričan oče Atanazi, ki je svojiga sprednika o tej priložnosti v Rim spremil, in kterimu je tudi že nekaj časa v težavnih opravilih

bil pomočnik. Atanazi Božič je rojen v Gorici v letu 1809, kjer se je tudi s častjo izsolal, in v duhovski stan stopil, do kteriga je imel vedno veliko veselje; in ker je bil bistre glave, je bil v kratkim tudi postavljen za učenika verne v tukajšnjim semenišu. Ali Božja previdnost ga je še drugam klicala. Še ni bil štiri leta učenik, ko je v letu 1837 v red častitih očetov jezuitov stopil. Od tistiga časa dela neutrudno za čast Božjo in povelicanje njegove svete cerkve v svojim novim poklicu, in gotovo bo pod njegovim modrim vižanjem ta naj bolj zavidani in preganjani, in zatorej gotovo v Kristusovim duhu delajoči red v naših deželah z Božjo pomočjo veselo poganjal.

Razgled po keršanskim svetu.

Za škofa Graške škofije je izvoljen Otokar grof Attems, rojen 18. svečana 1815 v Gradcu, 21. veliciga serpana 1837 v mašnika posvečen, eno leto kaplan pri svetim Andreju v Saleburgu, dve leti v tamošnji škofijski cerkvi, eno leto v Ramingsteinu, sedem let fajmošter v Pelski duhovni, 1849. leta korarjem v Saleburgu pridružen, pozneje fajmošter škofijske cerkve in mestni dekan.

Krona sv. Štefana z mečem in žeslam vred se je blizo Oršove, kjer je bila zakopana, v god rojstva Marije Device, varhinje ogerske dežele, najdla.

V Glazu so bile konec pretekliga mesca pod vodstvom slovitiga gospoda Veitha svete vaje za duhovne. Tudi za učenike so se tukaj duhovne vaje napravile.

Očetu Newman-u je 30,000 goldinarjev od sklada ostalo, ki so ga katoličani v mnogoterih deželah za stroške njegove pravde zložili. Toraj je on zdaj 4000 goldinarjev nunam v Norwood-u podaril, ki so bile pred 2 letama zatožene, de bi bile neko siroto preferdo imele: njih nedolžnost je bila sicer spoznana, vendar so pa obsojene bile vse stroške poplačati, česar pa dozdej niso mogle spolniti. Ostali znesek bo Newman katoliškemu vseučilišu v Dublinu zročil, ktero bo on vodil.

Neki kovač uči v Denemarku, de bo čez dve leti svetá konec, in de bodo svetniki poslednjih dni (mende njegovi nasledniki) „v golobe spremenjeni“ na Sinajsko goro sferčali in se tako rešili. — Take sanjarije donáša mormonsko krivoverstvo.

Šesti zvezek govorov slovitiga govornika Dr. Veitha, ki imajo naslov: Homiletische Vorträge für Sonn- und Festtage, je ravno kar na svitlo peršel. Ta zvezek obseže govore od devete do šestnajste nedelje po binkoštih, za vsako nedeljo 2 ali 3. Med njimi je tudi govor o vnebovzetju Marije prečiste Device, v kterim je njena nebeška ljubezen in srečna smert neizrečeno lepo popisana. Ta govor posebno, pa tudi vsi drugi obsežejo veliko bogastvo za spoznanje keršanske resnice in obujenje keršanskiga življenja.

Mili darovi.

Za afrikanski mision: Gospod Štefan Žužek 2 dvajsetici. — M. Ahlin 1 goldinar. —

Mili darovi.

Za odkupljenje zamurčikov.

M. H. 1 gold. — Gosp. J. Č. 50 gold. v srebru za zamurčika, ki naj se imenuje: „Jožef Ribniški.“